

Anticrist, după perversitatea sufletelor și chinuirea ființelor, a dărmănat locașurile de închinăciune.

Studiu de Cicerone Ionițoiu

După încercarea de subjugare nereușită a sufletelor propovăduitorilor Cuvântului Domnului, a urmat distrugerea altarelor strămoșești.

Modelul sovietic trebuia urmat după directiva lui Stalin din 5 iunie 1944: "Cei care ocupă teritoriul trebuie în același timp să-și impună și sistemul social. Și aceasta se face în timp cu înaintarea armatei. Nu există altă cale. Impunerea sistemului sovietic înseamnă în același timp și lupta antireligioasă". Intraserem sub cizma rusească, ne veniseră instructorii NKVD-ști și numărul celor ce se înrolau în slujba lui anticrist creștea. După modelul bolșevicilor, cozile de topor de la noi au început să doboare capetele (Patriarhul Nicodim și Mitropolitul Irineu Mihăilescu), să dea decretul 166/1947 pentru depunerea obligatorie la pensie a episcopilor și alt decret, din 31 martie 1948, prin care toți preoții treceau de 60 ani la fost soții din serviciu.

Pe 6 iunie 1948, când Justinian Marina a fost impus ca "patriarh", ministrul comunist al culturii, Stanciu Stoian, a subliniat pretenția "unei perfecte colaborări între statul democrat și biserică..."

Nici n'a apucat bine acest preot rășopit să se așeze peste osemintele lui Irineu Mihăilescu și Nicodim Munteanu, că a dat decretul 177/1948 cu funcționarea monahismului. Acesta a fost semnalul de începerea înăbușirii vieții cultural-religioase din mănăstirile ce se dovediseră a fi adevărate focare de cultură. Și "curajosul patriarh", în loc să anunțe începerea luptei împotriva ateismului adus de diavolii roșii a celor fără neam și Dumnezeu, a proclamat ura și lupta contra Vaticanului, după instrucțiunile primite de la Moscova, căreia își vânduse sufletul.

Ordinile religioase catolice au fost imediat desființate, iar călugări și călugărițele de origine străină au fost expulzate, pe când cei de origine română au ajuns după ani de închisoare la Poștile-Lordeni și Timișul de Sus.

Chiar în anul comemorării centenarului revoluției împotriva opresiunii românilor din Transilvania, când "Chemarea" lui Simion Bărnuțiu era tot atât de actuală ca atunci: "*Uniți-vă cu poporul: toți, preoți, nobili, cetățeni, ostași, învățați și vă consultați cu un cuget asupra mijloacelor reînvierii naționale, pentru că toți sunteți fiii aceleiași mame și cauza este comună; țineți cu poporul toți ca să nu rădăciți, pentru că poporul nu se abate de la natură, nici nu-l trag străinii așa ușor în partea lor cum îl trag pe unii din celelalte clase care urcă împreună cu lupii și sfășie pe popor împreună cu aceștia...*" - cuvinte rostite în Catedrala Blajului chiar în acel an al jubileului înscădării din Capitala tuturor românilor -, Justinian Marinar a înțeles să urmeze porunca lui Stalin nu glasul poporului.

Și în acel an s'a desființat Mănăstirea seculară Bixad din nordul Ardealului, pe șaua dintre munții Oaș și Gutâi. Mai târziu, în clădirile din interiorul mănăstirii s'a instalat un preventoriu TBC pentru copii.

După cum "sora noastră mai mare" începuse epurarea în biserică prin scoaterea forțată la pensie a 12 episcopi în 1917, tot așa se procedase și la noi pentru a da posibilitate regimului să numească alți ierarhi, care împreună cu Justinian să execute ordinele.

Printre oamenii de mână forte care au făcut zid în jurul patriarhului s'au numărat:

Bilan Nicolae, născut pe 27 aprilie 1882 la Blăjenii de Sus, jud. Bistrița-Năsăud, ajuns mitropolit al Ardealului în 1920, a fost primul prelat care în 1944 a încercat să câștige simpatia Moscovei. În zadar a pornit lupta înverșunată împotriva Vaticanului, de fapt era moda, căci tot bun în grad a rămas la Sibiu, servind ca uneltă a noului patriarh, scaun pe care-l răvnise.

Birdaș Emilian, născut pe 21 noiembrie 1921 la Rohia-Maramureș, ajuns

vicar administrativ al Episcopiei Romanului și Hușului între 1957-1963. Pentru munca depusă cu abnegație, după cum vom vedea, după 1958 i s'a deschis calea spre mai mare, creându-i-se chiar eparhia de Alba Iulia în 1975. Și deși retras din scaun în 1990, ca și stăpânul lui, pentru devotamentul în cele rele, a fost rechemat și i s'a reînființat eparhia Caransebeșului.

Ilirică Adrian, născut pe 22 februarie 1926 la Știubieni-Botoșani, stareț la Durău-Neamț (1958-59) și la mănăstirea Slatina - ctitoria lui Alexandru Lăpușeanu -, în 1959 promovat, pentru zelul lui, exarh al mănăstirilor din eparhia Iașului, deschizându-i-se drumul. În 1974 a fost hirotonit episcop vicar al Arhiepiscopiei Iașului, iar în 1980 ajunge propulsat în același grad la Paris ca antenă spirituală în exilul din Europa Centrală și Occidentală. Dar aici drumul i s'a închis în 1989, când a început să alege ba la ortodocșii refugiați, ba la greco-catolici, ba chiar și la catolici, lepădându-se de sutană și mai puțin de satana; dar își mănscă creștină.

Luca Eftimie, născut pe 9 noiembrie 1914 la Hangu-Neamț, exarh al mănăstirilor din eparhia Romanului și Hușilor (1951-1960) unde prin "muncă" și-a asigurat și episcopatul în 1971.

Moisescu Iustin, născut pe 5 martie 1910 la Căndești-Muscel, numit pentru devotament mitropolit al Ardealului, a fost în mai puțin de un an numit în același post, dar pe scaunul de la Iași, fiindcă acolo se simțea nevoie de el în evenimentele ce urmau să se desfășoare și cu perspectiva de a fi propulsat alături de Comitetul Central.

Aripăș Teoctist, născut pe 7 februarie 1915 la Tocileni-Botoșani, a trecut prin Moldova ca exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașului (1946-1948), promovat vicar (1948-1950) odată cu plecarea lui Marina la București alături de Gheorghiu-Dej, și revenit ca Mitropolit al Moldovei și Sucevei după un pelerinaj ca episcop prin Arad, Oradea, Craiova, peste tot unde... era nevoie.

Nica Antim, născut pe 24 februarie 1908 la Bogzești-Orhei, episcop vicar și episcop plin după scoaterea forțată din scaun a lui Cosma Petrovici. A desfășurat activitate intensă mai ales în legătură cu mănăstirea Vladimirăști, asigurându-și scaunul.

Colaborarea securității cu ierarhia bisericii ortodoxe în cadrul regimului comunist instaurat de U.R.S.S.

Rolurile au fost împărțite frățește. Securitatea și-a asumat punerea sub lacăt a clericilor ce nu voiau să servească drept curia de transmisie între stat și popor, iar patriarhului revenindu-i sarcina de a stopa formarea viitorilor propovăduitori ai Evangheliei și distrugerea mănăstirilor, vechi focare de cultură și conservare a conștiinței și tradiției naționale în vremuri de restriște.

Și ierarhia a început cu desființarea forțată a Bisericii greco-catolice, arestarea catolicilor și expulzarea după caz, netezind drumul imperialismului sovietic spre apus.

A urmat desființarea mănăstirilor, alungarea călugărilor, dărâmarea mănăstirilor, schiturilor, bisericilor și tentativa de prăbușire a lui Hristos în sufletele oamenilor, dirijându-i pe credincioșii spre "a nouă orientare" în armonie cu aspirațiile "democratice" ale maselor populare.

Modelul rusesc trebuia să fie ca o "icoană" pentru cei ce se angajaseră pe drumul închinăciunii la Kremlin. Desghețului după moartea călăului în 1953, i-a urmat o revenire la ce a fost, când în august 1957 (după revoluția din Ungaria) congresul secret al activiștilor și teoreticienilor atei întruniți la Moscova au subliniat că "influența religiei se simte într-o importantă parte a populației și în numeroase locuri crește numărul credincioșilor care au îndrăzneala să își manifeste sentimentele religioase, iar comiteele locale dau dovadă de slăbiciune față de tinerii comsomoliști căzuți sub influența bisericii".

Și cum anul 1958 a fost consacrat trezirii forțelor antireligioase din URSS, și România a trebuit să acționeze. Și a făcut-o cu mult curaj.

După începutul timid prin desființare a mănăstirilor de mai ci de la Juc-Cluj (1948) și Buna Vestire din Moreni-Edera, prin trimiterea maicilor la mănăstirea Pasărea transformată în închisoare, a urmat în 1949 mănăstirea Putna-Logrești de pe valea Amaradici cu împășterea călugărilor.

Pe 14 februarie 1956 a avut loc asaltul Securității asupra mănăstirii de mai ci de la Vladimir-Tececi. Activitatea religioasă a mănăstirii prin pelerinaje făcute din ce în ce mai numeroase, mai ales cu ocazia hramului "Adormirea Maicii Domnului" au început să nelineștească autoritățile comuniste care erau în plină campanie de forțare a țărânilor să intre în colective. Episcopul Antim Nica-Tărgovișteanu nu reușe să-și ducă la îndeplinire mandatul. Santajul cu gafia misiunii din Transnistria (stabilit în Odesa 1941-1946) a dat autorizație Securității de la Galați (condusă de unul Aramă) să pătrundă în mănăstire și să procedeze la arestări. Cele 318 maici, cu stărețea Veronica Gurău, Mihaela Iordache și duhovnicul Ioan Ivan au luat drumul închisorilor. Mănăstirea a fost transformată la început în cazarmă a Securității cu aprobarea "sfîinții sale". Această măsură represivă a avut loc chiar în ziua deschiderii congresului XX-a când Nica-Hrusciov a demascat ororile lui Stalin. Acțiunea a fost tipic stalinistului, dar practică cu patimă și ură.

În 1962 s'a cerut distrugerea bisericilor și sinagogilor din sec. XI și XII - pentru că strica peisajul - și reducerea la jumătate a monumentelor și plasarea lor

sub "protecția" statului deoarece o biserică sau o icoană "este înainte de toate un opium pentru popor și numai după aceea o operă de artă".

Schitul "Sfânta Treime" din comuna Suciu de Sus aproape de Tg. Lăpuș, ctitorie a protopopului Florea Mureșanu, a fost incendiat în timp ce ctitorul a murit exterminat la Aiud, în ziua de miercuri 4-01-1961.

Mănăstirile au jucat un rol important în mișcarea de rezistență și pentru acest motiv au fost închise, mai ales cele din regiunea muntoasă, cum a fost cazul:

Schitul Rarău era sediul organizației "Gărzile Decabal", printre conducători numărându-se stărețul Filaret Gămăluș care a fost arestat în două rânduri: prima oară trădat de preotul Dominte Rafael, iar a doua oară de pictorul Dumitru Irimescu din comuna Poiana Teiului. După data de 5 septembrie 1949, când stărețul a fost arestat de Securitate, schitul s'a închis.

Schitul Durău, din comuna Ceahlău, pendinte de mănăstirea Neamț, a fost și el închis datorită călugărilor implicați în această organizație ("Gărzile Decabal"), printre ei aflându-se Ioanș Marcoci, Varahil Moraru, vreo 11 călugări.

În 1959, pe baza decretului 410 din 27 octombrie, schitul cu hramul "Buna Vestire" a fost desființat, iar călugării alungați. După câțiva ani, casele călugărilor au fost dărâmate și s'au construit vile pentru turiști.

Schitul Mușunoiia din munții Vrancei a fost închis după arestarea stărețului Efghenie Hulea, arestat în noiembrie 1949 pentru că a dat asistență spirituală partizanilor din lotul mișcării de rezistență a fraților Paragină. Stărețul a murit în temniță.

Schitul Boureni din jud. Baia a fost închis după arestarea stărețului Vartolomeu Hodașcă. Acesta a murit la Canal.

Lăcașuri de închinăciune transformate în temnițe.

Mănăstirea Cocioș din jud. Tulcea a fost folosită pentru prelații greco-catolici arestați în 1948.

Mănăstirea Curtea de Argeș a servit ca închisoare pentru episcopii greco-catolici necondamnați, după ieșirea din temnițe în 1954 până la noul val de arestări de după 1957.

Mănăstirea Căldărușani a servit drept domiciliu obligatoriu pentru Cardinalul Iuliu Hossu după ieșirea de la Sigheț și până la moarte în 1970.

Mănăstirea Dragoslavele, reședința patriarhală în care au stat închiși ierarhi greco-catolici și unde Justinian Marina a încercat să poarte "tratative" amenințându-i că nu vor mai ieși din temniță dacă nu acceptă să treacă la ortodoxie.

Mănăstirea Galata-Iași, ctitorie a lui Petru Șchiopu (1583), a devenit închisoare

re-depozit a Securității Iași, chiliile fiind transformate în celule și locuri de supticiu.

Mănăstirea Pasărea a fost transformată în închisoare pentru călugări.

Mănăstirea Neamț a fost loc de surghiun pentru înalți prelați.

Mănăstirea Văcărești, printre cele mai importante așezăminte mănăstirești din România, ridicată de Nicolae Mavrocordat între 1716-1722 și închinată Patriarhiei Constantinopolului după sfîințirea ei, a fost transformată în deceniu al 3-lea al secolului nostru și a devenit loc de exterminare sub regimul comunist.

În această categorie ar putea fi socotită și Socola, așezământ monahal la origine, devenit azil pentru aliații mîntîi și în care nenunțării arestați politici au fost internati și supuși la tratamente de depersonalizare și distrugere.

Un nou asalt asupra bisericii după congresul XX.

Între 14-21 februarie 1956, Hrusciov confirmase, ceace ce omenirea cunoștea deja, că marxismul însemnă genocid, iar Stalin fusese măcelarul nr. 1 al Kremlinului, în abatorul numit URSS. Hrusciov încerca să se treacă pe cât posibil la legalizarea fărâdelegilor pentru ca astfel, printr-o falsă transparență, să se acopere torturile fizice și spirituale ce puteau merge în continuare până la execuții (cum de altfel s'a și întâmplat) și în același timp să nu se abandoneze nici distrugerile materiale ce legau popoarele de trecut. Pentru aceasta s'au lepădat de Stalin și au revenit cu peste 3 decenii în urmă, la geneza crimei, la Lenin. Pornind de la faptul că Lenin refuzase categoric tendința uniunii socialismului cu religia, s'a deslănțuit un nou val de propagandă atee spunându-se "să terminăm definitiv cu pasivitatea față de religie, și să demascăm natura reacționară a unor cetățeni ai patriei noastre". Hrusciov a venit în sprijinul acestei inițiative cerând "crearea unui sistem încheiat de educație științifică atee răspândit în toate părțile sociale și să se termine cu concepțiile religioase, mai ales printre copii și adolescenți".

Leonid Iliicev, în Comisia ideologică de pe lângă Comitetul central al PC al URSS, purtătorul de cuvânt al noii ideologii, a spus pe 25-11-1963 că "lupta între știință și religie a intrat astăzi într-o nouă fază, faza ofensivei științei pe toate fronturile".

După 1956 s'au anulat unele decizii care autorizau o oarecare indulgență către oamenii bisericii.

Încă odată se manifesta fîrîmăria sistemului marxist-comunist, fie sub Stalin, fie sub Lenin și toți ciraci care i-au urmat, urmîrindu-se numai tergiversarea, scopul rămîndu-se același: distrugerea a tot ce poate împiedica sclavizarea omenirii.

În acest context al subjugării țării

noastre sistemului ateu, care ne acorda sprijin "frăcesc", ierarhii noștri preapleași au dat decretul 410/19 nov.1959 pentru distrugerea vieții monahice, obligând pe călugării sub 55 ani și călugărițele sub 50 ani să părăsească mănăstirile.

Și ordinul s'a executat!

Mănăstirea "Sfântul Ilie" din comuna Dragomirești-Maramureș a fost desființată în 1958 și călugării alungați.

Mănăstirea "Sfântul Simeon Stălpnicul" din cartierul Gai-Arad a fost desființată în 1959, iar clădirile i-au fost luate de CAP. În muzeul mănăstirii s'a făcut crescătorie de pui. Deținutele politice au lucrat la împletituri până în 1964 pentru acest CAP.

Mănăstirea "Adormirea Maicii Domnului", cunoscută sub numele de Hodoș-Bodrog, situată în comuna Feleneac din jud. Arad, destinată călugărițelor, a fost desființată în 1959 și a devenit gospodărie anexă a episcopiei Aradului.

Mănăstirea de maici "Sfântul Ilie"-Vaslova din orașul Bocșa, Caras-Severin, a fost desființată în 1959, iar renumitul atelier de țesătorie a fost trecut în proprietatea statului.

Mănăstirea de călugări Râmpeț din jud. Alba, cu hramul "Izvorul Tămăduirii", transformată în 1955 în mănăstire de maici, a fost desființată în 1960 și transformată în cabană turistică.

Mănăstirea "Prislop", cu hramul Sfântul Ioan Evanghelistul, din satul Silvașul de Sus, aparținând de orașul Hașeg-Hunedoara, a fost desființată în 1959.

Mănăstirea "Sfânta Ana", ctitorită de Pamfil Șeicaru - directorul ziarului "Curentul" - în memoria celor căzuți pentru întregirea neamului, lângă Orșova, drept răzbunare împotriva ctitorului plecat în străinătate unde desfășura o intensă activitate împotriva regimului comunist ateu, a fost transformată în cărciumă, dărâmurându-se catapetasma. Mai târziu, din cauza campaniei de presă din străinătate, a fost amenajată ca sală de ședințe și întruniri comuniste.

Mănăstirea "Bistrița" din Oltenia, ctitorită de boierii Craiovești, adăpostea maici care au sprijinit mișcarea de rezistență. Acolo, în perioada 1949 s'au ascuns alimente și arme pentru grupul partizanilor din Arnota. După luptele din zilele de Paști 1949, când au fost omorâți de Securitate 5 partizani, a fost arestată și stăreța - Olga Gologan - cu 2 călugărițe. Mănăstirea a fost desființată în 1959 și transformată în azil.

Mănăstirea "Negru Vodă", cu hramul Adormirea Maicii Domnului, din Câmpulung-Muscel, a fost desființată în 1959 și călugării alungați. Acolo, partizanii din grupul colonelului Gheorghe Arsenescu au depus jurământul în fața stărețului Pimen Bărbieru care a fost arestat și a

trecut prin temnițe. Mănăstirea a fost desființată iar călugării alungați în 1959.

Mănăstirea "Sfântul Nicolae" din comuna Brâncoveni, județul Olt, a fost desființată în 1959 și în interiorul ei s'a construit un azil de bătrâni.

Mănăstirea "Adormirea Maicii Domnului" din comuna Balaciu, județul Ialomița, a fost desființată în Vinerea Mare 1959 când securiții au terorizat pe călugări, i-au tuns și le-au ras bărbile alungându-i. După ce au jefuit biserica de odore și pe călugări de tot ce aveau prin chilii, acolo au făcut o fermă avicolă.

Mănăstirea "Dervent" cu hramul Cuvioasei Parashiva, situată în comuna Ostrov din județul Constanța, a fost desființată în 1959, iar stărețul - Elefterie - împreună cu călugării au luat drumul pribegiei. Acolo s'a instalat un I.A.S.

Mănăstirea de maici "Adormirea Maicii Domnului", situată în satul Adam, comuna Drăgășeni în județul Galați, a fost desființată în 1959, iar maicile alungate.

Mănăstirea de călugări "Gologanu", cu hramul Nașterea Maicii Domnului, din comuna Cudalbi, din câmpia Covurluiului, a fost desființată în 1959, iar călugării alungați. S'a instalat IAS-ul Costache Negri. Chiliile s'au degradat și au fost dărâmate, iar biserica nemintreținută, folosită ca magazie, s'a ruinat.

Schitul "Mușunaoale", din munții Vrancei, a fost desființat iar stărețul - Evghenie Hulea - arestat pentru că fusese duhovnicul partizanilor din grupul fraților Paragină și Mihai Timaru. Stărețul a murit închis.

Schitul "Brazi" din munții Vrancea a fost desființat iar stărețul - Filimon Teodosie - condamnat ca participant în grupul partizanilor conduși de frații Paragină și Mihai Timaru.

Mănăstirea "Vărzărești-Palanca", de pe valea Troțușului, a fost desființată și transformată în grajduri.

Mănăstirea "Stirgoid" cu hramul Înălțarea Domnului, situată în comuna Zemeș, de pe pârâul Tazlăul Sărat, județul Bacău, a fost desființată prin decretul 410.

Mănăstirea "Războieni", ctitorită pe locurile unde Ștefan cel Mare s'a luptat cu turcii pentru apărarea Moldovei, a fost desființată în 1959, iar călugărițele alungate.

Mănăstirea "Pângăraș", de pe valea Bistriței în apropiere de Piatra Neamț, a fost desființată și transformată în stațiune de cercetări aparținând de Iași.

Mănăstirea "Dorău", cu hramul Buna Vestire, situată pe raza comunei Ceahlău, a fost desființată iar călugării alungați. Unii călugări de aici fuseseră arestați în septembrie 1948 pentru că erau încadrați în organizația de rezistență națională "Gărzile Decebal". După 1964 casele

călugăriilor au fost dărâmate și pe locurile de acolo s'au construit vile aparținând de Oficiul turistic din Piatra Neamț. Mult mai târziu a devenit mănăstire de maici sub "înalta supraveghere" a Securității instalată la fața locului și care le ținea îngheșute câte 4-5 într-o chilie, chiar și în clopotnițe.

Schitul "Rarău" a fost desființat, iar stărețul Filimon Gâmlău, unul dintre conducătorii "Gărzilor Decebal", condamnat la moarte; i s'a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viață, eliberându-se în anul 1964.

Mănăstirea "Văratie" a fost desființată și maicile alungate, câteva chiar arestate.

Schitul "Corlățeni-Pojorita" a fost desființat fiindcă fusese încadrat în circuitul mișcării de rezistență.

Mănăstirea "Bogdana-Bacău" a fost desființată și transformată în azil psihiatric.

Mănăstirea de maici "Agafton", cu hramul Pogorirea Sfântului Duh, situată în comuna Curtești de lângă Botoșani, a fost desființată în 1960 și jefuită de Securitate. Maicile în număr de circa 300 au fost încarcate în camioane și alungate. Metoda a fost asemănătoare cu a maicilor din mănăstirea de la Odesa, după învățătura marxistă.

Mănăstirea "Gorovei", din apropierea Dorohoiului, a fost desființată și cei 24 de călugări au fost alungați iar odorele au intrat în buzunarele securiților.

Printre mănăstirile desființate se mai numără "Slănie-Statină" (din jud. Argeș din circuitul partizanilor mușceleni), "Moisea", "Nicula", "Obreja" și multe altele ce vor fi depistate, pentru ca uitarea să nu se așternă peste acest capitol dramatic din lupta de supraviețuire a monahismului.

La acest capitol am mai putea sublinia urgia deslănțuită de înalte fețe bisericești, pomenite mai sus, aducându-și o contribuție deosebită Iustin Moiseescu și Adrian Hrișcu, excelând în brutalitate. Altfel nici n'ar fi putut să ajungă unde au ajuns.

Biserici dărâmate în București

"ALBĂ-Postavaru", de pe str. Bate-riilor nr. 43, cu hramul Sfântul Nicolae, ridicată de jupâneasa Capela, soția postelnicului Ghiorman (1564-1568). Legenda spune că acolo a îngenuciat Mihai, ban al Craiovei, înainte de a ajunge în fața călăului. Avărită după cutremurul din 1838, a fost refăcută și consolidată, iar în 1857 sfințită. După bombardamentele din 1944 a mai avut loc o renovare. Dar târnacoapele "revoluției socialiste" a lui Ceaușescu au transformat-o într-o grămadă de moloz.

"BRADU-Staicu", de pe strada Bradului-Văcărești a fost demolată.

"ADMIREA MAICII DOMNU-

LUI", de pe str. Pacienției, a fost dărâmată.

"COTROCENI", din curtea Palatului Cotroceni, a fost ridicată ca mănăstire de domnul Șerban Voda Cantacuzino prin 1679 și sfințită în anul 1682. Socotită ca una din cele mai frumoase mănăstiri, impodibită în interior cu "veșminte, argintării și odore" - după cum domnul pomeniște: "noi singuri am înfipt sapa în pământ și cu mâna noastră jos la temelie cărămizi am pus". Mănăstirea s'a bucurat și de așezare ca în paradis. Aici au stat, în clădirile ridicate drept case domnești, nenumărați domni fanarioși, după care a locuit Cuza Vodă și Carol I. Domnul și omul de cultură Șerban Voda Cantacuzino, cel care la tipărit Biblia în limba română și cel care la asediul Vienei din 1683 a fost de partea creștinilor, deși avea în coaste pe turci, a creat o epocă luminoasă ce a rămas în istoria țării. Aici au fost puse spre veșnică odihnă osemintele Domnului Șerban și ale fraților lui: Iordache și Matei. Am zis: au fost, pentru că în anul Domnului 1985, relievelor desumate au luat drumul gropii comune. Cel ce a făcut acest lucru odios rămanea înscris în istoria noastră ca un Nero al secolului XX, asemuit cu un șef de trib canibalic din centrul Africii.

"BUNA-VEȘTIRE", de pe Calea Rahovei, a fost dărâmată.

"CRÂNGAȘII-II", din apropierea lacului de acumulare Crângași, a fost dărâmată, iar cimitirul din jur demolat și inundat.

"ENEI", biserică în central Capitalei, a fost dărâmată pentru a se construi blocul Dunărea. Dărâmarea ei a declanșat un val de proteste, condus de preotul Gh. Calciu-Dumitreasa, care a avut răsunet mare în străinătate începându-se campania de salvare a monumentelor istorice din fața nebulii lui Ceaușescu.

"GHERGHICEANU", biserică din cartierul Pantelimon, a fost dărâmată.

"Biserica Greco-catolică", construită în 1936 pe strada Avcilor, colț cu str. Ion Creangă, a fost dărâmată în 1984 cu ocazia distrugerilor din cartierul Uranus-13 Septembrie.

"SIRENELOR", o biserică situată pe str. Sirenelor nr.62, a fost dărâmată.

"SFINȚII APOSTOLI", biserică situată pe str. Sfinții Apostoli, la început a fost o biserică de lemn construită în jurul anului 1550 și pe locul ei Matei Basarab va clădi o mănăstire de zid pe care domnitorul Șerban Cantacuzino o va mări în anul 1715 și-i va adăuga un portal de piatră sculptată cu Stemele Țării Românești și ale familiei Cantacuzino. Furiei demențiale a regimului ateu nu i-a scăpat nici această biserică ce a fost transformată într-o grămadă de moloz în 1984.

"SFÂNTUL NICOLAE-Jintia" a fost dărâmată.

"SFÂNTUL NICOLAE-Sârbi" a fost dărâmată.

"SFÂNTUL PANTELIMON", din insula lacului Pantelimon, a fost dărâmată și s'a construit un hotel turistic.

"SFÂNTA PARASCHIVA", biserica ce era situată pe bd. Tei, vis-à-vis de Cîrc, a fost dărâmată din ordinul lui Nicușor Ceaușescu pentru că preotul a îndrăznit să primească și să slujească corpul neînsușit al tinerei Ștefania-Doina Hălmău, omorâtă de cei ce dăduseră dispoziția de dărâmare.

"SFÂNTUL SPIRIDON VECHE", o biserică ridicată cu 3 secole în urmă pe locul cunoscut sub numele de "Podul Senatului", între Operetă și blocul turn. Documentar era pomenită pe 9 martie 1680, în timpul domniei luminoase a lui Șerban Cantacuzino. Patriarhul Silvestru II al Antiochiei a cititor-o după zădărnirea ei din timpul lui Constantin Mavrocordat, care a ajutat cu bani refacerea întregului complex de construcții aferente mănăstirii. Pisania acestei biserici era scrisă în limba arabă și greacă, fapt ce atestă legăturile culturale ale Țării Românești cu Orientul Mijlociu. Carpatul Sorneștiștilor a reușit să îngroape acest trecut ce ne plasase în cultura medievală.

"SFÂNTA TREIME", biserică așezată pe Calea Dudești, a fost dărâmată.

"OLTENI", biserică așezată pe strada cu același nume din cartierul Dudești, a fost dărâmată.

"SFÂNTA VINERI-Herescu", biserică monumentală cu trecut istoric, așezată pe strada Călărași, azi bdul Corneliu Coposu, a fost dărâmată.

"IZVORUL TĂMĂDUIRII". Meseriașii secolului XVIII de pe malul Dâmboviței și-au clădit în locul vechii biserici de lemn o alta de cărămidă și i-au dat nume creștinesc, după sufletul lor: Izvorul Tămăduirii. Așezată pe strada Izvor, colț cu Puțul cu Apă Rece, noua biserică a fost impodibită cu 3 turle. Reparată atât după cutremurul din 1940, cât și după bombardamentele din 1944, cu sudoarea ei și truda muncitorilor nevoiași ai cartierului, biserica aduna din ce în ce mai multă lume în jurul ei și acolo se înălțau rugăciuni pentru tămăduirea neamului românesc de pacoste ce căzuse asupra lui. Anul 1984, anul stergerii continuității creștine pe malurile Dâmboviței, a lăsat urme mai adânci decât trecerea barbarilor. Biserica IZVORUL TĂMĂDUIRII a fost rasă din ordinul unui gângav nebulon ce nu știa decât să arate cu degetul, dar cu deplinul sprijin a celor ce se auto-numesc astăzi emanații Revoluției de la 1989.

"SPIREA NOUĂ", biserică situată pe strada Pușior nr. 59, a fost ridicată de oameni cu frica lui Dumnezeu, printre care și Ionii Șelaru, la sfârșitul secolului XVIII. Alții însă fără suflet au pus dinamită și au aruncat-o în aer în ziua de Florii 1984.

"SPIREA VECHE", biserică situată pe strada Uranus nr.27, în cartierul Nișă Stere. A avut temelii pusă cu ajutorul financiar al doctorului Spirea Cristofi, originar din insulele Corfu. În 1777, această biserică a fost închinată mănăstirii Gregorii de la muntele Athos. Datorită avariilor, enoriașii au hotărât să ridice o nouă biserică pe același loc. Aceasta a făcut cinste școlii de arhitectură neoromânească. După 7 decenii de existență, oameni stăpâniți de duhuri necurate și de un ceaș bolnav de marxism, au aruncat această biserică în aer chiar în ziua de Paști 1984, la o săptămână după ce fuseseră același lucru cu biserica Spirea Nouă.

"BISERICA STEJARUL" a fost ridicată în luna septembrie 1743 de către căpitanul Tănase, în timpul domniei lui Mihai Racoviță. Era situată în spatele Palatului Regal, iar Regele Carol I a renovat-o în anul 1894. Ea a fost prima biserică distrusă în București, în vederea construirii "Sălii congresului" de către unelele comuniste venite în furgoanele sovietice.

"Mănăstirea VĂCĂREȘTI", unul din cele mai importante așezăminte mănăstirești din România, rod al vestitei epoci de cultură brâncovenească, a fost ridicată între anii 1716-1722 de către domnitorul Nicolae Mavrocordat, pe moșia lui Constantin Văcărescu. După sfințire, mănăstirea a fost închinată Patriarhiei Ierusalimului. În timpul primului război mondial a fost folosită de nemici ca închisoare. Comuniștii au transformat-o în loc de supliciu al Securității. Vis-à-vis s'a construit locuințe pentru călăii și o școală de predare a metodelor NKVD-iste de distrugere morală și materială a valorilor românești. Dărâmarea ei a început în jurul Crăciunului 1984 și a continuat și în 1985.

Biserici dislocate și desfigurate în București

"Mănăstirea MIHAI VODĂ", ctitorită de Mihai Vodă Viteazul între 1589-1593, pe timpul când era ban al Craiovei, a fost închinată mănăstirii Simon Petru de la Muntele Athos. Tot Banul Mihai a fost cel ce a construit chilifile din jurul bisericii. Podobeale de aur și argint au impodibit interiorul. Căltorul Paul de Alep o socotește "splendidă și măreață cu cele 3 turle ale sale". Casele domnești ce se aflau acolo serveau drept reședință de vară a domnitorilor. O nouă în construcție o reprezintă turla de pe naos care e în prismă octogonală, atât în exterior cât și în interior. Decorația fațadei îi dă un farmec deosebit prin contrastul obținut din alternanța cărămizilor aparente - roșii și albul-gri - ale părților tencuite. Biserica este considerată ca una din cele mai desăvârșite realizări arhitecturale din sec. XVI și cea mai reprezentativă operă dintre monumentele de cult zidite din cărămidă, la acea epocă. În anul 1985 mănăstirea a fost chinată și mutată pe plan înclinat. Dar trecutul n'a însemnat

nimic în fața celui care și-a asumat mărșava misiune de a distruge urmele istorice ale unui popor ce a îndurat atâtea asalturi barbare spre a-și strivi ființa.

"MĂNĂSTIREA ANTİM". De sfârșitul domniei lui Constantin Brâncoveanu este legată construirea acestei mănăstiri cititorilor de marele cărturar, mitropolit Antim IVIRIANUL, care personal a participat la întocmirea planurilor și la sculptura în lemn sau piatră. Frumusețea bisericii și a incintei mănăstirești au constituit pentru mulți un loc de recreere sufletească. În anii nerocirii comuniste au funcționat aici o parte din atelierele patriarhiei, ciștia din poli-ticul regimului ateu, infiltrați și îmbră-cați în sutane și-au desfurat nestinghe-riți misiunea de cenzură și oprimare. După ce o parte din clădirea mănăstirii au fost distruse, a urmat mutarea ei de pe loc. Desigur stricăciunile de nelăturat unei astfel de operațiuni nu au lipsit. Cu ansamblul mutilat și avarile suferite, acum, această parte ce a mai rămas din ce a fost mănăstirea Antim, se găsește aruncată printre silozurile construite pen-tru marea adunătură a scursorilor româ-nești din CC și care nu au putut fi încă asanate.

"MĂNĂSTIREA SCHITUL MAICI-LOR". Pisania bisericii pornește că în anul 1726 s'a sfințit acest lăcaș ridicat de monahia Tatiana Hagi Dina și de jupă-neasa Smaranda. Destinată călugărițelor, mănăstirea a fost închinată mănăstirii de maici de la Tigănești. Așezată pe str. Schitul Maicilor, în apropiere de podul Mihai Vodă, mănăstirea era și un loc de odihnă sufletească. Aici Patriarhia și-a instalat o serie de ateliere care în anul 1984 au fost distruse împreună cu chiliile și clădirile ce o deserveau. După aceea s'a trecut la mutarea mănăstirii la peste 200 de metri, provocându-i mari stricăciuni și au acuns-o între blocuri, nu înainte de a-i roti altarul spre apus!

"BISERICA SFÂNTUL ILIE RAHOVA". În jurul anului 1738, într'un cartier de meseriași credincioși (dogari, plăpumari, pantofari și vârași) s'a ridicat o biserică în cinstea proorocului Ilie. Cătoru au fost monahul Isaia Novăceanul cu sora lui Sanda și soțul acesteia Atanasie. Așezat pe Podul Calicilor, această biserică a suferit mult din cauza cutremurului din 1802, putând fi folosită doar cu mare băgare de seamă. Văzând această situație și înțind cont de credința locuitorilor de la marginea Bucureștiului de altădată, vornicul Fotache Știrbei a hotărât să clădească o biserică nouă, care s'a sfințit pe 15 august 1838. Cătoru a lăsat întreaga lui avere mișcătoare și nemiscătoare, afară de țigăni robii care vor fi eliberați după moartea lui. În actual de fundație și de proprietate al bisericii, vornicul Fotache Știrbei a lăsat și un blestem din care extragem: "... Mă rog tuturor cu umilință să mă ierțiți cu toată inima de ori ce voi fi greșit și cu eu toată inima iert pe fiece-care, de ori ce va fi greșit... însă nu ierți pe aceia care

cu știință mi-au luat toți banii și alte lucruri, cât și moșia... pe cei ce m-au năpăstuit și nu mi-au plătit, pe aceia nu-i iert până nu mi se va răsplăti de Dumnezeu și mi se va întoarce dreptul meu prin stăpânitorul pământului, sau să-mi dea mie cât voi trăi cu dobândă lor ce se va face până la ceasul ce-mi va răspunde, ori după moartea mea să-i împartă pentru pomenirea mea pe la obraze scăpătate care șed în case de pier de foame și le este rușine să ceară de să aibă cu ce se hrăni, iar nu la cerșetorii de pe pod, iar nefăcând din două una, să-i pedesească Dumnezeu în lumea aceasta până vor trăi sau să rămână după ce vor muri trupurile lor neputrede, sau cum va voi Dumnezeu". Biserica a fost doar mutată, înfricoșată de blestem sau de opoziția coloniei bulgare căreia îi aparținea, pentru a nu-și crea necazuri naționale.

"BISERICA CAPRA", de pe Șoseaua Pantelimon a fost mutată.

"BISERICA ZECE MESE", de pe Șoseaua Colentina, aproape de str. Moșilor, a fost desfigurată de blocurile cu care a fost mascată.

"AȘEZĂMINTELE BRÂNCOVE-NEȘTI". Omorirea familiei Brâncoveanu de către turci nu a însemnat și sfârșitul epocii culturale pe care a lăsat-o monș-trele patrimoniului național. Urmașii lui au continuat să dăruiască opere demne de numele lor. Safta Brâncoveanu, a ridicat Spitalul Brâncovenesc care a fost inau-gurat în ziua de 14 octombrie 1838 și care reconstruit în anii 1906-1908 a durat până la începutul anului 1985, când a fost șters de pe fața Bucureștiului. Im-preună cu școala și biserica făceau parte din "Așezămintele Brâncovenesti". Acum în coasta căii socialismului rămă-se obsesia glorioasă a epocii Brâncoveanu, după ce au călcat cu buldozerele pe a lui Mihai Viteazul. Venise rândul cititorii Domniței Bălașa, fiica lui Constan-tin Brâncoveanu. Biserica ce poartă acest nume a fost ridicată de Domnița Bălașa și soțul ei Manolache Ranjabe, zis Lambrino, în anul 1745. Familia Brâncoveanu s'a ocupat peste veacuri de această biserică. Atestările documentare o dove-desce. Astfel găsim mențiunea că Banul Grigore Brâncoveanu repară cele două biserici (Botezul Domnului și Înălțarea Domnului), pe când Safta Brâncoveanu reclădește biserica Înălțării. Reconstruită în anul 1881 în forma spațioasă sub care se prezintă astăzi, Biserica Bălașa a constituit unul din lăcașurile cele mai frecventate de credincioși, încât a dat mult de gândit conducerii atee. Poate o minune a salvat acest monument din fața asaltului distrugător al apusului comunis-mului, care ca și Hitler, în demențiala-i megalomanie, clăda să năruiască totul. Și totuși s'a răzbunat pe ea. A mascat-o cu blocuri-cazărmi de jur împrejur.

Biserici distruse în provincie

Mănăstirea "EROII NEAMULUI", construită în 1945 de Maica Teodora prin

colectă publică și închinată Eroilor nea-mului căzuți pe câmpurile de luptă, a fost desființată în 1960 și rasă împreună cu toate clădirile, fiindcă Moscova nu ne da voie să cinștim eroii, întocmai ca în zilele noastre când agenții școlii ai KGB-ului nu ne dau voie să ne cinștim Martirii morți în lupta contra ateismului, distrugă-torul societății.

Mănăstirea "MRĂCUNEA-LIBEȘ-TINE" din comuna Ogrădena, în Cazane-le Dunării, atestată documentar în 1453, monument istoric, a fost demolată în 1967, un adevărat act de vandalism patronat de Sfatul popular al Regiunii Banat.

Schitul "IALOMICIOARA" așezat la intrarea Peșterii Ialomicioara, găsindu-se în circuitul partizanilor din Făgăraș și Bucegi, după arestarea starețului Pimen Bărbieru de care aparținea, călugării au fost alungați și în 1961 s'a instalat o tabără a muncitorilor forestieri. Din în-tâmplare, zice-se, schitul și chiliile au luat foc. S'a putut amenaja în incinta mănăstirii un restaurant.

Mănăstirea "MĂGURA OCNEI", cu hramul Buna Vestire, din orașul Tg. Ocna-Bacău, a fost demolată în 1964 iar maicile alungate. Acolo s'a făcut un punct turistic.

Biserica din CINCIȘ-Hunedoara a fost demolată pentru a se face un baraj.

Biserici de-a lungul Bistriței care au dispărut pentru a se crea barajul de la Bicaz.

În jurul Capitalei au fost distruse 8 biserici și desafectate cimitire pentru albia canalului București-Dunăre. Printre bisericile demolate se numără cele din satele: Buda, Mihăileni, Ordoreanu...

Capelele din incintele regimentelor, au fost demolate prin ordinul lui Emil Bodnăraș.

Capelele din închisori au fost desființate și transformate în magazine din ordinul lui Nicolșchi, în 1948.

Biserica Mănăstirii Mărgineni a fost demolată pentru a face loc la construirea unor ateliere de țesut.

Alte metode de distrugere a obiectivelor religioase

În urma acțiunii duse de regimul comunist, exilul românesc a reacționat imediat, aducând la cunoștința forurilor internaționale politica de distrugere a patrimoniului național. S'a făcut uz de radio și presă pentru a informa și opinia publică. Revista "CATACOMBES" con-dusă de Sergiu Grosu și de Nicole Valery, ambii foști deșiniți politici, au avut un aport deosebit în acest domeniu; mai ales iubitorii de dreptate și cunoaș-tere a adevărului au început să trimită date din ce în ce mai complete asupra dezastrului instaurat în țară. Iată alte metode distructive: